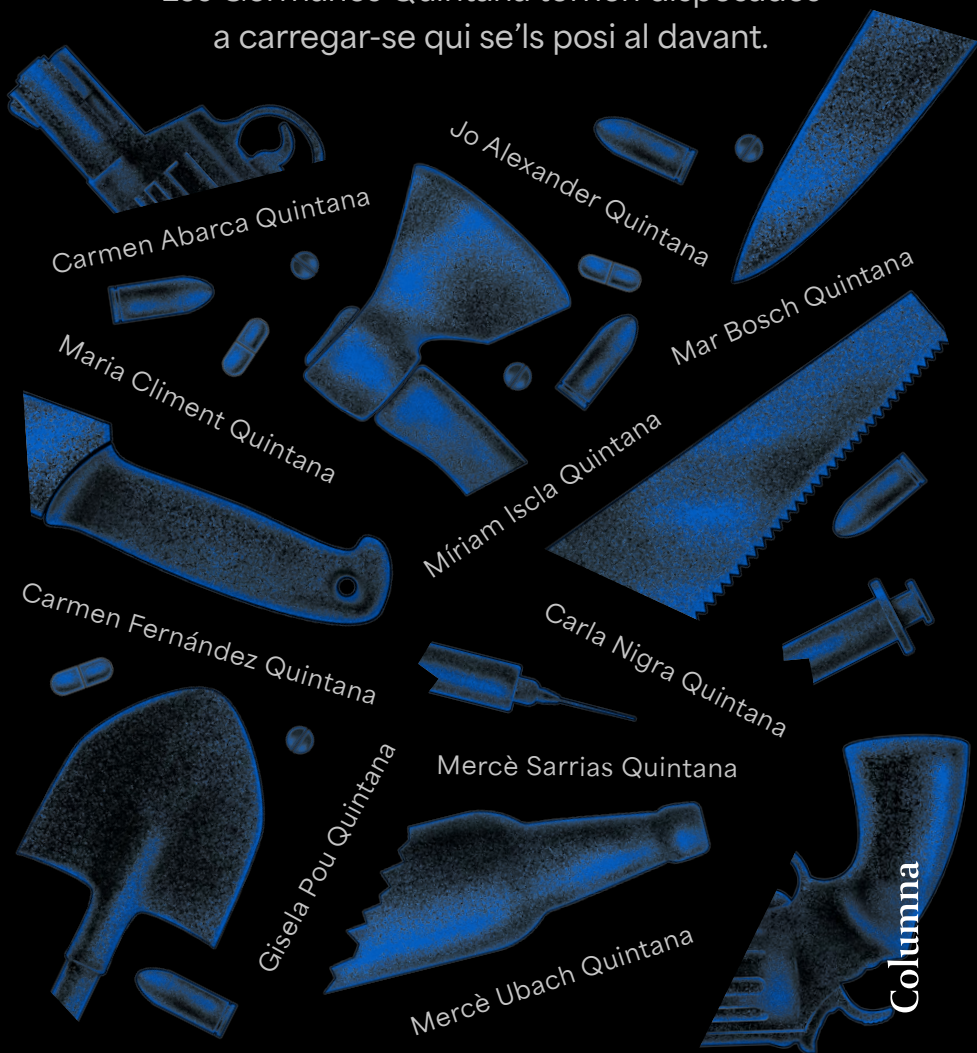

ASSASSINES

Les Germanes Quintana tornen disposades a carregar-se qui se'ls posi al davant.

Columna

GERMANES QUINTANA ASSASSINES

Carmen Abarca Quintana

Jo Alexander Quintana

Mar Bosch Quintana

Maria Climent Quintana

Carmen Fernández Quintana

Míriam Iscla Quintana

Carla Nigra Quintana

Gisela Pou Quintana

Mercè Sarrias Quintana

Mercè Ubach Quintana

Columna

EDICIÓ I COORDINACIÓ: PITI ESPAÑOL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2024

PELS SEUS CONTES RESPECTIUS:

© CARMEN ABARCA VÍLCHEZ, 2024

© JO ALEXANDER, 2024

© MAR BOSCH OLIVERAS, 2024

© MARIA CLIMENT HUGUET, 2024

© CARMEN FERNÁNDEZ VILLALBA, 2024

© MÍRIAM ISCLA ARAGONÈS, 2024

© CARLA NIGRA CIURANA, 2024

© GISELA POU VALLS, 2024

© MERCÈ SARRIAS FORNÉS, 2024

© MERCÈ UBACH DORCA, 2024

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3142-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.902-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRES A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraiïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Índex

Algú pitjor que tu

JO ALEXANDER QUINTANA 9

El Turó de les Ànimes

MAR BOSCH QUINTANA 29

Mare, jo vull ser notària

MARIA CLIMENT QUINTANA 49

La Guineu

CARMEN FERNÁNDEZ QUINTANA 69

L'anestèsista

MERCÈ UBACH QUINTANA 87

La Casa de les Vídues

GISELA POU QUINTANA 103

Dol

MERCÈ SARRIAS QUINTANA 121

La casa rural

CARMEN ABARCA QUINTANA 139

La següent

CARLA NIGRA QUINTANA 161

La mort és sorda

MÍRIAM ISCLA QUINTANA 183

Algú pitjor que tu

Jo Alexander Quintana

— **C**oneixes el conte de la granota i l'escorpí?
— Per què no calles, Janin?
Portes tota la nit infant-me el cap.

— És que ets molt avorrit. Tu i tots els altres.
Res a veure amb els polis de la tele.

L'inspector Portusach consultava l'informe que hi havia sobre la taula, però dempeus, sense abaixar la guàrdia. La Janin no es donava per vençuda, el bombardejava amb comentaris fora de lloc o amb observacions absurdes, però ell ja coneixia totes les tècniques de distracció hagudes i per haver. Era gras i passava dels seixanta anys, havia menjat massa merda durant massa temps i a aquestes altures se sentia per sobre del bé i del mal. Aquella dona no el posava nerviós.

Havia aconseguit posar nerviós el seu company, l'inspector Sánchez, que havia acabat colpejant la finestra del cotxe davant la inesgotable xerrameca d'ella i la renglera de preguntes sense sentit. En Portusach tampoc havia caigut en la trampa de la seducció, al contrari que el comisari o inclús la Gemma, la policia que havia custodiat la Janin en el reconeixement mèdic i n'havia quedat fascinada. En Portusach només sentia curiositat: no era habitual que una dona assetjada acabés matant no un, sinó tots dos assetjadors. Llegia l'informe per sobre les ulleres sense seure al tamboret, mantenint-se alerta, com si ella, emmanillada de peus i mans a la cadira, pogués arrencar a córrer en qualsevol moment.

—Bé —va dir a la fi, i es va deixar anar sobre el tamboret amb tanta confiança que el seient es va desestabilitzar i gairebé el va fer caure.

—T'has d'aprimar, Portu.

—No tornis a parlar-me com si ens coneguéssim.

—Coneixes el conte de la granota i l'escorpí?

Va mirar-la pacientment. Estava cansat. Ella en el fons també ho estava, i van reposar la mira-

da l'un en l'altre, com si realment fossin dos vells amics.

—Ja no tens edat per a aquestes coses —va dir ella.

—Tu tampoc, Janin. Aquestes coses —i va agafar l'informe de la taula—, aquestes coses les fan els nois de vint anys que s'han criat al carrer, que només han vist porqueria i misèria. Però tu?

—Vols dir que aquells dos tenien dret a assaltar casa meva, però jo no tinc dret a defensar-me perquè soc una dona que passa dels trenta-cinc?

—Oh, Déu meu. —L'inspector es va fregar la cara i va respirar fondo.

—Què passa? Que si tens diners ja no pots matar ningú?

—Janin, no. Només vull dir que no hauries d'haver arribat tan lluny.

—Cert, no hauríem d'haver anat cap als aigua-molls, va ser un error fer-lo conduir tanta estona.

En Portusach es va quedar parat.

—Et va segrestar, Janin.

—Va ser un error conduir tanta estona —va repetir ella.

—D'acord, va ser un error.

Ella va assentir amb el cap unes quantes vegades, satisfeta que ell li donés la raó.

—Sí—va continuar en Portusach, estirant la corda—. Sí. Suposo que vas actuar d'una manera bastant coherent. Jo soc un home, i vaig armat. Però, potser, si fos una dona que està sola a casa i és atacada hauria fet el mateix que tu, qui ho sap.

—Hauries fet el mateix, creu-me.

En Portusach es va redreçar a la cadira, les vèrtebres li van cruixir vora el clatell.

—Et van fer molt de mal?

Ella va alçar les celles en un interrogant.

—Perdona, és evident que et van fer mal—va continuar ell assenyalant-li els blaus de la cara. Tenia un ull de vellut i el llavi trencat, feia poc que havia deixat de sagnar—. Em refereixo al fet que en el reconeixement mèdic han trobat evidències de penetració per part d'un dels nois.

L'inspector esperava que aquest fet l'estovés i la portés a explicar amb detall tot el que havia passat, però en comptes d'això la Janin va somriure amb nostàlgia.

—Sí, va ser en Salvador. Quin nom tan bonic, oi?

—Pots repetir el que acabes de dir?

—Ja m'has sentit. Va ser en Salvador. Al quilòmetre 136 de la carretera.

En Portusach es va fregar els ulls, provant de reconfigurar la seva percepció del que havia succeït.

—Llavors, entenc que va ser un acte consentit?

La Janin va arronsar les espatlles com un nen que admet la seva culpa.

—Estava massa bo.

—Escolta... —En Portusach va aixecar-se d'un salt, tibat per una estupefacció massa aclaparadora—. Saps què? Necessito un cafè.

Va sortir de la saleta i va entrar a l'habitació contigua, on l'inspector Sánchez i la Gemma seguïen la sessió rere la paret de vidre.

—Està com una cabra —va dir en Sánchez.

—No, no ho està —va replicar la Gemma.

—Ha matat dos homes només perquè li han entrat a casa. Està boja.

—No, no ho està —va repetir la Gemma acostant-se al vidre per observar millor la Janin.

—Estàs hipnotitzada, collons.

—Deixa de jutjar la gent tan de pressa —li va

etzibar en Portusach. Es va servir un cafè i abans de tastar-lo es va endrapar un dònut d'una mossegada. Després es va eixugar el front—. Aquest gir no me l'esperava.

—De veritat et creies la seva historieta de la defensa pròpia? Vinga, Portu. Les dones han canviat, t'estàs quedant enrere.

En Portusach es va repenjar a la paret i va recapitular:

—Ells creien que no hi havia ningú, però se la troben a la cuina. Vora els ganivets. Davant l'imprevist reaccionen amb violència. Ella es defensa. Això ho puc entendre. Li clava una ganivetada al primer, diguem-li X, amb tan mala sort que es dessagna allà mateix. Ella prova de fugir, però l'altre l'enganxa i l'entafora al cotxe i se l'endú, perquè li ha vist la cara i el pot reconèixer. Fins aquí tot és clar.

—Sí, claríssim, una seqüència de puta mare —va replicar en Sánchez—. És tot mentida, és que sou idiotes? Això no quadra ni que ho emmarquis.

En Portusach va interrogar la Gemma amb els ulls.

—Jo crec que volia fugir amb ell.

—Per què ho creus?

La Gemma va buscar les paraules adequades però no les va trobar.

—Hi havia sang, al vidre del copilot —va afegir en Portusach—. Li va pegar, és evident. A més, quina dona vol fugir amb un intrús?

—Vosaltres no heu vist el cadàver.

Els dos inspectors van mirar la Gemma com si haguessin sentit la pitjor blasfèmia possible.

—Ho sento. Però és la veritat. Era guapíssim.

—Em penso que m'estic posant malalt —va gemegar en Sánchez agafant-se el ventre.

—Mireu-la, no és el tipus de dona que aguanta un matrimoni de quinze anys tranquil·lament. Se'n va anar amb ell per pròpia voluntat. I està a punt d'explicar-t'ho, Portusach.

Aquesta vegada, en Portusach va seure al tamboret amb més delicadesa.

—Em parlaves d'en Salvador, Janin. Per què vas pujar al cotxe amb ell?

La Janin va encongir els ulls i va somriure.

—Quina sensació, viatjar de nit a carretera oberta amb un desconegut.

—Descriu-me aquesta sensació.

—Em sentia... lliure.

—Molt bé. On volies anar?

—Volia creuar el riu. Però jo no sé conduir.
Coneixes el conte de...?

—Per què volies creuar el riu?

—Per què no? A l'altra banda hi ha els aiguamolls. M'agraden, els aiguamolls. El meu marit, en canvi, els troba insípid, depriments, no sé per què. Potser perquè se li assemblen.

—Explica'm què va passar des que vas pujar al cotxe amb en Salvador. Pas per pas, d'acord?

—D'acord. Tots dos vam córrer cap al seu cotxe. Va engegar-lo i vam marxar a tota velocitat. Li vaig dir que agafés la primera sortida cap a l'autovia. Estava molt nerviós.

»—Com et dius? —li vaig preguntar. Però no va respondre'm—. Que com et dius!

»—Salvador.

»—Salvador? Així, en castellà? Salvador?

»—Sí, Salvador.

»—No sabia que encara existissin noms com aquest. Jo em dic Janin, encantada.

»—Abaixa la navalla, tia. No, millor doname-la. —Va atansar la mà cap a mi i gairebé ens estampem contra un fanal.

»—Posa totes dues mans al volant.

»—Doncs tira-la al darrere.

»—No és una navalla, Salvador. És un ganivet espanyolador. Es fa servir per retirar els ossos i els tendons de la carn. Tu no has cuinat mai, oi?

»En Salvador va mirar el ganivet i en veure la sang i els trossets de cartílag del seu amic a la fulla es va trasbalsar molt, perquè va vomitar per la finestra.

»—Ara no em va bé que et trobis malament —vaig eixugar el ganivet a la falda de la camisa de dormir—. Mira cap endavant.

»De sobte em va clavar un cop de puny. El dolor em va pujar fins al cervell. El vaig mirar i tot seguit em va estampar el cap contra el vidre. Pobre. No sabia que m'excita que em peguin.

»—Ara agafa la propera sortida cap a l'autovia.

»A l'autovia no hi circulava gairebé ningú. Una carretera buida i inacabable sota la nit estelada. Mitja lluna, bons auguris. Li vaig demanar que afluixés, perquè estava conduint com engegat.

»—Fes el favor de calmar-te.

»Encara el puc veure. Agafava el volant com

si fos l'única cosa consistent que quedés al món. Com si el seient i el terra del cotxe es poguessin obrir en qualsevol moment i ell caure-hi dins, en un abisme. Tenia un perfil escandalós. El meu perfil és accidentat, però ningú no se n'adona. El seu, en canvi, era escandalós, de tan bonic. Vaig preguntar-me com era possible que algú tan bell es dedicués a robar a la gent, què li devia haver passat per acabar delinquant. Qualsevol dona hauria pagat per mantenir-lo. Potser en van abusar, potser el van grapejar les mans equivocades, ja saps què vull dir. La bellesa desperta el millor i el pitjor de tots nosaltres. Vaig veure que plorava.

»—Per què plores?

»Però ell no em va contestar. Inspector, jo no tolero que no em contestin. El meu marit va deixar de contestar-me molt aviat, quan el nostre primer fill era molt petit. Tornava de la feina i, moltes vegades, quan jo li dirigia la paraula, no em responia. Era com si no em sentís. Algun engranatge en el seu cap va fer clic i va desconectar-se de la majoria de les coses que jo li deia. Vaig agafar en Salvador pels cabells i li vaig tibar el cap enrere fins que va deixar de veure el para-

brisa. El cotxe va zigzaguejar. Vaig deixar que s'espantés una mica. Quan va cridar el vaig deixar anar.

»—Que per què plores!

»Es va eixugar les llàgrimes. No devia tenir més de vint anys.

»—Perquè en Jesús és mort.

»—Sí, segurament. L'estimaves molt?

»Ell s'ho va pensar.

»—Contesta'm.

»Finalment va dir que sí.

»—I una merda. Quant de temps feia que el coneixies?

»—No ho sé. Dos o tres anys.

»—No l'estimaves una merda. Plores perquè tens por. Digues: tinc por. No em tornis a enganyar.

»—La teva família... —va sanglotar—. Tu no vius sola...

»—La meva família va marxar ahir de vacances i jo m'he quedat aquí uns dies perquè n'estic fins als collons, de la meva família.

»—D'acord, no t'enfadis.

»—Perdona. Suposo que la teva família tampoc no ho va fer gaire bé.

»—No. —I el plor va tornar a dominar-lo.

»Tinc debilitat pels homes que ploren. Quan ploreu, em desarmeu totalment. Has plorat mai davant de la teva dona, Portu? Ho has de provar. Prepara't un drama. Però has de saber com fer-ho, has d'assajar la introducció, la tonalitat de les paraules, com encaixar el gest de la cara. No has de plorar com un nadó, sinó com un home que té por. Li trauràs el que vulguis.

»Vaig fer parar el Salvador a l'esplanada, al quilòmetre 136. En abaixar les finestres em va sorprendre el silenci. A la nit les olors es desprenen de les coses. Que bonic que és el món quan ets allà on has de ser, vaig pensar. Llavors ell va encendre la llumeta del sostre i per fi vam poder veure'ns clarament, cara a cara, sense destorbs. Li vaig eixugar els ulls amb el palmell. Els tenia grossos i marrons. Duia els cabells rebregats i una samarreta gastada dels Celtics. Al bíceps, el tatuatge d'una àguila amb les ales esteses li ressaltava la pallidesa de la pell, com si en comptes del cel solqués la neu.

»—Escolta, jo tracto molt bé els meus fills. Només que no suporto que la gent abusi de mi. De vegades passa que et trobes amb algú que és pitjor que tu, ho entens?

»Ell va fer que sí i va agafar un paquet de tabac, però només hi quedava una cigarreta. La vam compartir. Fumava amb la contundència de qui porta fumant tota la vida, i mentre em fixava en les seves faccions vaig adonar-me que envelliria de pressa.

»—Jo era molt bonica, a la teva edat.

»—Encara ets bonica.

»Em mirava amb el desig amb què m'havia mirat a la cuina, en veure'm per primera vegada. Va llançar la burilla a fora.

»—Treu-te això —va dir-me.

»La meva camisa de dormir estava tota esquitxada de sang, literalment. Em va saber greu que ell hagués de veure tota l'estona part del seu amic estampat a la meva roba. Me la vaig treure; per sort em cuido molt els pits, des que vaig allestar els meus dos fills, perquè ell me'ls va engrapar com...

En Portusach es va escurar el coll amb incomoditat.

—No cal que m'expliquis l'escena amb detall, Janin, només vull que em confirmis que va ser consentit per part teva.

—Sí, ho va ser. Ho feia tal com fumava.

—Molt bé. —L'inspector va haver d'esforçar-se per aixecar el cul del tamboret—. Vols un cafè, o un got d'aigua?

—Prefereixo una Coca-Cola, gràcies.

En Sánchez mirava la Janin a través del vidre amb els braços plegats i un somriure de satisfacció.

—Una assassina de pel·lícula, ja us ho deia.

—No, tu deies que estava boja —va replicar la Gemma—. No és el mateix.

—Les discussions filosòfiques sobre el bé i el mal les deixem per després, si us sembla —va replicar en Portusach. De sobte estava de molt mal humor i notava els símptomes incipients d'un bon mal de cap.

La Gemma va atansar-li un cafè:

—No tenim Coca-Cola.

Ell va enfonsar la mirada dins del got, com si rere el líquid negre s'amaguessin les respostes que buscava. La Gemma i en Sánchez van respectar aquell moment d'introspecció. Després ella va provar d'espavilar-lo:

—Així doncs, es carrega el primer noi a la cuina, d'una sola ganivetada, sap perfectament

on ha de punxar per tal que es dessagni. Quan se l'ha tret de sobre, enganxa l'altre i el fa pujar al cotxe. I l'obliga a fugir amb ella sota l'amenaça de matar-lo també. El sexe... bé, ja sabem que les persones violentes sempre acaben ficant el sexe pel mig. Per algun motiu, potser perquè al final ell no la correspon o prova de fugir, ella li acaba perforant el cor.

En Portusach havia vist moltes coses al llarg de quaranta anys de servei, però poques vegades li havia tremolat el pols com ara.

—No entenc el mòbil, i no té antecedents. Potser pateix un episodi psicòtic del qual encara no n'ha sortit —va dir.

—S'assembla massa a la teva germana, la teva filla o la teva dona —va replicar en Sánchez—. I què? La gent mata i punt.

—Pobre noi —va doldre's la Gemma—. Com es devia penedir d'entrar en aquella casa ahir a la nit. Ho ha hagut de passar força malament.

—Sí. —En Portusach va respirar fondo i va obrir la porta—. La veritat és que no sé si vull sentir el final.

L'informe sobre la taula li va semblar un instrument inútil, fora de lloc, com una escopinada. Va veure les dades impreses, la informació rellevant subratllada en vermell, i va pensar: en el fons no sabem res de ningú.

—T'estàs divertint, inspector?

Ell es va sorprendre.

—T'ho estàs inventant tot?

—No. Per què m'hauria d'inventar coses que juguen en contra meva? Des del principi he admès la meva culpa. Ells em van atacar i jo els vaig haver de matar. O ells o jo, així és com va anar.

—No tenim Coca-Cola —va dir l'inspector deixant el cafè sobre la taula—. Deixa que es refredi. —S'havia adonat que hauria de treure-li les manilles per tal que se'l pogués beure—. I ara —va continuar, seient al tamboret—, explica'm com et va atacar, en Salvador.

—La gent sempre ens acaba traint, no creus?

—Suposo que sí.

—Jèiem sobre l'herba. Vam sortir del cotxe i ens vam estirar a l'herba, a la vora del camí. Era un noi molt dolç. Ho has fet alguna vegada a la intempèrie, sota les estrelles? És incomparable. Ens vam quedar abraçats una estona, a resguard

dels fars del cotxe. Feia molt de temps que jo no era feliç. De tant en tant ell em mirava tal com em va mirar a la cuina, quan el seu amic va encendre els llums i em van trobar allà inesperadament. Amb la mateixa sorpresa i intensitat. Així és com volem que ens mireu, Portu, com si fóssim una meravella. Després, em va dir:

»—Per què no tornem a casa teva, ho netegem tot, la deixem com si no hagués passat res i fugim junts? Si no ho fem, la policia et buscarà, i a mi també.

»I em va semblar una bona idea, perquè jo tinc diners, i si esborràvem totes les evidències, si fèiem desaparèixer el seu amic, podíem començar plegats una nova vida. Les dones, de vegades, se'n van amb un altre, oi? Li vaig dir que sí. Vam tornar al cotxe i va treure una desuadora del seient del darrere.

»—Té, posa't això.

»Em vaig sentir deu anys més jove, amb només aquella dessuadora i les calces posades...

De sobte una ombra de tristor va emboirar els ulls de la Janin i va callar.

—On era, la navalla? —la va temptejar en Portusach.

—No era una navalla, hòstia, era un ganivet espinyolador. Serveix per...

—Sí, ja ho sé —es va impacientar l'inspector.

—El tenia jo, el ganivet.

—Llavors, vau tornar al cotxe i què va passar?

—Res. Vam fer mitja volta.

—Però no vau arribar gaire lluny. Us vam trobar tot just a dos quilòmetres. Janin, m'acabes de dir que aquest noi et va atacar.

—Es creia que soc idiota. Vam fer mitja volta, en direcció contrària als aiguamolls. Jo volia creuar el riu. De sobte es va posar a cantar. A taral·lejar. Em mirava de reüll i taral·lejava, igual que els meus fills quan l'han feta grossa i volen dissimular. Vaig entendre de seguida que el que pretenia era enganyar-me, que quan arribéssim a casa meva i jo baixés del cotxe, ell fotria el camp. Per això volia tornar. Per deixar-me. Això era el que volia. —Va dedicar a en Portusach una mirada interrogant—. Oi que sí?

La intenció era tan evident que a en Portusach se li va escapar un somriure.

—Sí.

—Mai puc fer el que jo vull; sempre, sempre em volen tenir tancada a casa.

—Però, Janin, tu volies començar una nova vida amb ell. Te'n vas enamorar a primera vista. Per què arribar a l'extrem de matar-lo?

La Janin va mirar el sostre un moment, després va exhalar un sospir cansat i finalment va respondre:

—Coneixes el conte de la granota i l'escorpí?